

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับโบราณสถาน โบราณวัตถุ และศิลปวัตถุ: กรณีศึกษาการเบียดบังสังหาริมทรัพย์อันมีค่า
คำสำคัญ	ความคุ้มครอง / โบราณวัตถุ/ศิลปวัตถุ / สังหาริมทรัพย์อันมีค่า
นักศึกษา	สุจิตา มุสิกศิริ
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.สันติพงษ์ कुमारสิงห์
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2567

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 355 และพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.2504 มาตรา 31 จากการศึกษาผู้วิจัยพบประเด็นปัญหาจากบทบัญญัติมาตรา 355 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ในการบังคับใช้เพื่อคุ้มครองทรัพย์ของแผ่นดิน และมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.2504 ตลอดจนนิยามที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายดังกล่าวนั้นยังมีความเคลือบคลุม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาวิเคราะห์ตามประเด็นปัญหาต่อไป

ภายหลังการศึกษาพบว่า การให้ความคุ้มครองต่อทรัพย์ของแผ่นดินนั้น มาตรา 355 ประมวลกฎหมายอาญาในปัจจุบันยังมีความไม่เหมาะสมในส่วนของอัตราโทษที่กำหนดให้ความผิดในฐานะดังกล่าวเป็นความผิดอันยอมความได้ ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วอาจเป็นเหตุให้ไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ทั้งยังอาจทำให้ทรัพย์ของแผ่นดินต้องสูญหายหรือเสียหายไป แต่อย่างไรก็ดี บัญญัติมาตรา 31 พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.2504 บัญญัติขึ้นเพื่อคุ้มครองต่อทรัพย์ของแผ่นดิน แต่ยังคงมีปัญหาในหลายประเด็นด้วยกัน กล่าวคือ ปัญหาเรื่องความไม่ชัดเจนของลักษณะการกระทำที่จะเข้าข่ายเป็นความผิดอย่างไร และปัญหาเรื่องความไม่ชัดเจนของบทนิยามศัพท์คำว่า โบราณวัตถุและศิลปวัตถุเป็นเหตุให้เกิดความเคลือบคลุมการใช้อำนาจหน่วยงานรัฐและหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องเป็นเหตุให้เกิดช่องว่างในการให้ความคุ้มครองวัตถุเหล่านั้นได้ อีกทั้งตามแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ได้วางหลักเกี่ยวกับทรัพย์ของแผ่นดินนั้นก็ประกอบไปด้วยทรัพย์ใน

หลายประเภทด้วยกัน หากแต่พระราชบัญญัติฉบับนี้กลับสามารถให้ความคุ้มครองทรัพย์สินของแผ่นดินได้เพียงแค่บางประเภทเท่านั้นทั้งยังไม่รองรับต่อพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยกำลังจะเข้าเป็นภาคีในอนาคต

จากการศึกษาพบว่าควรใช้มาตรา 31 พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.2504 แทนมาตรา 355 ประมวลกฎหมายอาญาในการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินของแผ่นดิน แต่อย่างไรก็ดีควรมีการแก้ไขมาตรา 31 ที่มีอยู่เดิมให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยแก้ไขบทบัญญัติให้มีความชัดเจน ตลอดจนแก้ไขบทนิยามศัพท์ที่ถูกลำเอียงมาใช้กับมาตรา 31 นี้ อันได้แก่คำว่า โบราณวัตถุและศิลปวัตถุให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งควรมีการขยายขอบเขตความคุ้มครองของมาตรา 31 นี้ ออกไปให้มากกว่าเพียง โบราณวัตถุและศิลปวัตถุดังเช่นที่เป็นอยู่

THEMATIC TITLE	LEGAL ISSUES CONCERNING ANCIENT MONUMENTS, ANTIQUITIES, AND ARTIFACTS: A CASE STUDY ON THE MISAPPROPRIATION OF VALUABLE MOVABLE PROPERTY
KEYWORDS	PROTECTION / ANTIQUITIES / ARTIFACTS / VALUABLE MOVABLE PROPERTY
STUDENT	SUKHITA MUSIKASIRI
THEMATIC ADVISOR	DR. SANTIPHONG KUMANSING
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAWS CRIMINAL LAW AND CRIMINAL JUSTICE ADMINISTRATION
FACULTY	SCHOOL OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2024

ABSTRACT

This Thematic Paper aims to examine Section 355 of the Criminal Code and Section 31 of the Ancient Monuments, Antiquities, Artifacts and National Museums Act, B.E. 2504 (1961). The study reveals issues with the application of Section 355 of the Criminal Code in protecting state property, and Section 31 of the Ancient Monuments Act, including ambiguities in related definitions. Additionally, the researcher conducted a comparative study of relevant foreign laws to further analyze these issues.

The study finds that the current Section 355 of the Criminal Code is inadequate in protecting state property, particularly due to its classification as a compoundable offense. This may result in difficulties in prosecuting offenders and potential loss or damage to state property. While Section 31 of the Ancient Monuments Act was enacted to protect state property, it faces several issues, including unclear definitions of prohibited actions and ambiguous terminology for "antiquities" and "artifacts." This ambiguity affects the authority of state agencies and the duties of relevant officials, creating gaps in the protection of these objects. Moreover, Supreme Court precedents have established that state property encompasses various types, yet this Act only

protects certain categories and does not align with international obligations Thailand may undertake in the future.

The research suggests that Section 31 of the Ancient Monuments Act should be used instead of Section 355 of the Criminal Code to protect state property. However, Section 31 should be amended to improve clarity, including revisions to the definitions of "antiquities" and "artifacts" Furthermore, the scope of protection under Section 31 should be expanded beyond just antiquities and artifacts as it currently stands.